

Mănăstirea Frăsinei

Monument istoric. LMI 2010 VL-II-a-B-09633

sat ANDREIEȘTI; comuna MUIEREASCA

Vedere din Poarta de Intraire

Ansamblu Clopotniță

Ctitori: monahii Ilarion și Ștefan

An construcție sau atestare istorică: Datăre, secolul al XVIII-lea – al XIX-lea – conform LMI 2010

Scurtă prezentare a lăcașului de cult: Mănăstirea Frăsinei este situată în comuna Muereasca, sat Andreești, iar denumirea primită se datorează pădurilor de frasin din zonă. Aceasta datează din anul 1710, când doi monahi, anume cuvioșii Ilarion și Ștefan, s-au retras în aceste locuri singuratic locuind într-o colibă de lemn, având doar un paraclis, unde se rugau.

După anul 1718, cei doi monahi se hotărăsc să se stabilească definitiv aici și să dea o formă legală schitului pe care îl înființaseră, obținând aprobarea episcopului Inochentie al Râmnicului și Noului Severin.

În anul 1764, boierii Cârstea, Damian și Nicolită din Râmnicu Vâlcea, construiesc din fonduri proprii o biserică de zid în locul celei de lemn, înzestrând-o cu toate obiectele necesare cultului. Biserica a fost zugrăvită în același an de către Teodor zugravul și ucenicul său Enache.

Biserica Veche, Vedere Nord-Vest

Imagini Picturi Interioare din Biserica Nouă

În noua formă, schitul își desfășoară viața pașnic, până în 1780, când o brigadă de voluntari români se retrage aici din calea austrieșilor. Mica brigadă de voluntari nu a rezistat atacului, iar austrieșii au luat tot ceea ce era de valoare, dar nu au distrus biserica de curând înființată. Monahii părăsesc pentru prima dată schitul, care va rămâne pustiu până la 1845, când un călugăr de la Mănăstirea Cernica, cuviosul Acachie, îl va repune în vechile rânduieli de viață monahală.

Biserica cea mare a mănăstirii a fost ridicată între anii 1860-1863, de către Sfântul Calinic, episcopul Râmnicului, iar pictura, în stil academic, a fost realizată de către pictorul ardelean Mișu Pop. Predomină culoarea albastru, iar în pronaos sunt chipurile unor mari pustnici care poartă fiecare în mână câte un răvaș pe care este scrisă o idee din învățătura sau practica de rugăciune și asceză a lui. Biserica mare a mănăstirii este construită în formă de cruce, cu o singură turlă centrală sprijinită pe patru arcade ogivale. Păstrează împărțirea clasică cu pridvor, pronaos, naos și altar, realizată de către meșterul Costache.

Pridvorul este deschis, sprijinit pe patru stâlpi din piatră și lipit de biserică în stil brâncovenesc. Nu posedă basorelieful și nici nu adăpostește picturi, ci are o formă simplă, pustnicească. În pridvor se află pictura reprezentând „Adormirea Maicii Domnului”, hramul bisericii, dedesubtul căreia se află pisană. Intrarea în biserică se face prin două uși masive de stejar pe care sunt încrustate numele ctitorului și anii construcției. Altarul este situat în absida centrală, având un proscomidar și un diaconicon.

Viața monahală de la mănăstire se aseamănă cu cea de la Muntele Athos: în mănăstire nu au voie să intre femeile și nu se gătește cu carne. În acest sens, Sfântul Calinic a așezat în anul 1867 o piatră de legământ la circa 2 kilometri de mănăstire, unde este astăzi o biserică și dependințe pentru cazarea femeilor.